

surin aitun, sool keldren nink heringid tol pool
 Tüna jõkke saa tuhanda pütti kaupa esstärrikun
 aitun. Nida saap se sure kauplemise läbbi mõnni
 wilja-terrakene nink mõnni hä linna punnakene, mes
 sinno nurme pääl om kassunu nink sinno käest läb-
 bikäünü, kawele male sadetus nink prugitas ihho
 toiduses nink kattes mõnneft innemiseft, keddas
 sinna eale ei olle nännu, ei sa ka omme silmiga
 nätta. Ufsu minno, armas küllamees, — sedda
 suurt kauplemist om Summal omman tarkusen im-
 metaolifult säednu, nida et innemise figin paigun
 oppise, — et meie üts tõist peame orjama ja aw-
 witama eggalits omma tö nink waiwaga.

Minna olle Riija lina Liwlandi, ma pä-linas
 kutsnu. Ent pä-linas ei kutsuta tedda mitte ütsinda
 suruse nink kauplemise pärrast, enge ka sepärrast,
 et üllemba kohto, mes meie armolik Keistri her
 Liwlandi male om säednu, Riija linan omma nink
 sääl meie ma eest hooft kandwa. Siin omma
 üllemba kohto, mes allamba kohto mõistmisi kinni-
 tawa wai mudutawa. Siin ellap Kindral-kubberner,
 siin om Hoowrihtri nink Kubbernemango-wallitsuse
 kohhus. Siin ellap ka meie Ewangeliumi-Lutteri
 ussu koggoduste piiskop nink kannap piiskopi koh-
 tuga hooft meie kerrikuide nink koggoduste waimo-
 liko saifuse eest.

Ent Riija liin om ka figewannemb liin meie
 maal — nink temma ehhitamisega om luggu nidade
 olnu: Seitseme saa ajastaja eest olli küik rahwas,
 mes Some lahhest seni kui tol pool Tüna jõkke, sure
 merre nink Peipsi wahhel, elli — yaggana rahwas
 nink orjas tühje wäärjummaliid nink kummatd neid
 pühhas petu puie al nink tõije neile ma wilja nink
 ellajid ohwris, — ohwritsiwa ka saggede innemisi,
 keddi nemma ärratapsiwa. Muido mõist rahwas
 kül maad harrida, karja piddada, willo ketrada nink
 rōiwast kuddada. Püüdsiwa ka kasso järwist nink

jõggist nink tapsiwa kütü wisi linde nink muid mõts,
 ellajid, sest mõtse nink soid olli tol kõrral wäega
 paljo meie maal. — Ent rahwas elli troppi, ehk
 feltswisi wannembide al nink olli neil üttepukku
 taplemine nink sõdda tõine tõisega nink ka ümbre-
 kautse rahwaga. Es olle neil mārastege hääd kõrda,
 — ni kui kunnage yaggana rahwa man, sest Sum-
 mala sõnna nink säedust nemma es tunne. — Ent
 siis elli kolmesuggune rahwas meie maal, kel olliwa
 esstisuggutse kele nink ellamise wisi nink tüllitsiwa ikkes
 tõine tõisega. Ma lätsiwa surin troppin tõiste piri
 siisse, läütsiwa maiu pallama, risusiwa karju, häe-
 titiwa wilja põllo pääl ärra, waiwasiwa nink tapsiwa
 nõrfu naisi nink latsi, ehk wõttiwa neid ka wangi-
 wisi ütten, et nemma neid koddun wäärjummaliile
 ohwritses ehk rasset orjust neide päle pannes. Se
 kolmesuggune rahwas olli: Ma-rahwas, mes So-
 me-merrest seni kui Wirzjärwe lõunepolitse otsani elli,
 — Liwi-rahwas, — mes Wirzjärwest sure merreni
 iste, nink Lätti-rahwas, mes lõunepool olli. —
 Liwi-rahwas om nüüd pea küik ärrakaonu, mõnni
 tuhhat ellap ennege weel Sallatse kihelkunan, ranna
 weren, — nink neide keel saap pea otsani ärrakao-
 ma, sest et nemma parhillaake jo küik selget lättikeelt
 kõnnelewa. Lätti-rahwa mannu tulliwa 700 ajast-
 aja eest Saksa kaupmehhe, kea mõnne sure lai-
 waga Tüna-jõe siisse olliwa lännu. Lätlase rōemus-
 tiwa sest wastseft kaubast, mes ne mehhe nelle tõiwa,
 nimmet mürgitsist asjust, — ni kui kirwe, wassara,
 ohherti, sagi nink mu tulluliko asja, — mes nemma
 esst es mõista tetta, — nink naisile — sedda sa
 wõit pea arwata — olli suur rōem nõgladest, karest,
 firriwast rōiwast nink paeltest, helmedest nink ka
 wäikust peeglist, kun nemma omma illosat palget
 selgede näggiwa. Säratse kauba eest nemma anni-
 wa wõerile mehpile hääl meel, mes nemma tarwi-